

nič kaj prav, a ono drugo vam pride še manj prav. O, le počakajte, stric Bedanec, in vlecite me, samo vlecite me!»

Bedanec ni izpregovoril besedice. Trdo je držal za vrv, ki je bil nanjo navezan Kekec, in se ni ozrl niti enkrat nazaj. Enakomerno je stopal naprej po ozki stezi med rosnim borovjem in se je držal neprestano za dolgo brado, pa se ni menil prav nič za Kekca. To pa je Kekca razjezilo še bolj. Kar pipec je odprl, pa je prerezal debelo vrv in je hotel pobegniti. A Bedanec ga je pograbil za vrat in ga je privezal še trdneje na vrv. »Hej, stopaj, nepridiprav!« je velel osorno. »Če nočeš, da te nasučem, da ti bo presedalo vse dni.«

Kekec se je ugriznil v ustna in je postal zaradi silne jezice ves rdeč. Zapihal je kakor mucek, če mu izmakneš ulovljeno miško, pa je stopal za Bedancem. Samo ustna je šobil, sopel nevšečno in je krčil pesti...

Vprašanja.

*Komú, komú to zlato solnce sije
od zgodnjih ur do poznega večera?
Komú ta drobni dežek z neba lije
in svetla noč nad zemljo se odpira?*

*Komú ta bela roža v vrtu cvete
in droben ptiček skrit v grmovju poje?
Vse to godi se za to drobno dete,
to drobno dete, zlato srce moje...*

Janko Samec.

Luna.

*Luna, luna, lunica
raz nebo se mi smehlja.
Zdaj mi dolgi jezik kaže,
skrije se, spet se prikaže,
zdaj poredno mi mežika,
z nosom zemlje se dotika
in se sklanja in se sklanja,*

*sove skozi noč preganja;
v vsako okence podreza
in na strehe drzno pleza...
Ko potem še više, više
vzdigne se nad vaške hiše,
se ob dimniku spotakne
in se jezna v noč umakne!*

Janko Samec.

